

IS DE WERELD VAN DE KOORZANG SAAI?

Niet die waarin ik verkeer(de). Aan de hand van wat voorbeelden zal ik dat duidelijk maken. Rondom dirigent Pierre Schuitemaker is een lang incidentrijk verhaal te vertellen. In het familieblad van december 1992 staat de concertreis naar Litouwen op viereneenhalve pagina. Dat sla ik dus over. We vervolgen met het zingen in Artis bij de kerstboom. Er is ons niet verteld dat we buiten moeten zingen. We zijn daarop niet gekleed. Ons programma bestaat uit vijf kerstliederen die we steeds herhalen. Het gehoor bestaat uit personeel van de firma Nike dat met rondvaartboten wordt aangevoerd. In die boten is al het nodige geestrijk vocht genuttigd, dus er wordt niet alleen geluisterd maar ook geroepen. De bassen hebben in 'The little drummerboy' de boeiende tekst 'prum. prum . prum prum prum . Dat gaat na tig keer vervelen.

Onze botten worden steeds kouder. Soms komt er een ober met een blad vol glazen glühwein langs. We kijken verwachtingsvol uit onze ooghoeken. Zouden we....? Nee, we krijgen niets! Nog niet! Na drie uur en vijf rondvaartboten mogen we het gebouw betreden waarin scholieren/bezoekers aan Artis gewoonlijk hun boterham opeten. De ruimte is gevuld met kleine speeltafels waaraan gegokt kan worden. Verder is er eten en drinken in overvloed. Het komt dus helemaal goed.

Pierre organiseert voor de deelnemers van zijn zangklasjes optredens in 'de Rode Hoed' Ik mag, al heb ik geen les van hem, met zijn vriendin, conservatoriumsopraan, het liefdesduet uit Die Zauberflöte van Mozart "Bei Männern welche Liebe fühlen" zingen. We repeteren de middag voor het concert bij Pierre thuis aan de Keizersgracht. Om het duet een liefelijke uitstraling te geven, leg ik mijn arm op de schouder van Mariëtte, waarop Pierre zegt: "Blijf van mijn wijf af!" Je mag ook niks.

Aan de optredenden vraagt Pierre of ze de toegangsprijs van de Rode Hoed willen betalen. De huurprijs is aan de hoge kant. Niemand reageert. Logisch, wie optreedt dient te vangen!

De periode in het Nederlands Vocaal Ensemble is meer ingetogen. Alhoewel.... Als je in de Jordaan repeteert.... We drinken koffie voor de repetitie en in de pauze in café De Gijs, op de hoek van de Tichelstraat en de Lindengracht. Als we uit het café komen en naar de repetitieruimte in de Tichelkerk lopen., passeert ons een rasechte grote Jordanees op de fiets. Voorop loopt dirigent Rudolf Grasman naast een knappe sopraan. Zegt de Jordanees tegen de dirigent: "Is dat je wijf? "Ja", antwoordt de dirigent. "Wat is ze lelijk!"

Diezelfde dirigent zegt na een concert in de Sint Nicolaaskerk te Amsterdam tegen organist Albert de Klerk van wie wij zijn compositie Super Omnia hebben gezongen: Albert, bedankt dat we aan je stuk mochten zitten.

Een schnabbel met een goed kamerkoor is nooit weg. We zingen een trouwmis in de kapel van Onze Lieve Heer Op Solder, ook wel museum de Amstelkring genaamd. De kapel ligt vlakbij het Oudekerksplein op de Wallen. Terwijl we ons bezighouden met het zingen van Gods lof, probeert een hoer klanten te winnen. Dat laatste ontdekken we tijdens de preek.

Kamerkoor Sunday Afternoon (géén pop/musicalkoor!) onder leiding van Paul Mirck zingt op een concertdag als generale repetitie vlakbij het Max Euweplein – het plein met de grote

schaakstukken – in een galerij. De akoestiek is fantastisch. Een meegebrachte hoed wordt omgekeerd neergezet en blijkt na het zingen veel muntgeld te bevatten. Samen met het Amsterdams Renaissance Koor begeeft Sunday Afternoon zich op een platte schuit om deel te nemen aan de opening van het Grachtenfestival. Er zijn een aantal liederen gezamenlijk ingestudeerd waarbij gelet is op de details zoals piano en forte. Nou, daar komt natuurlijk niets van terecht als je op een varende schuit op de Prinsengracht zingt. De koorzang wordt overstemd door het verkeer en geschreeuw. Als de boot is afgemeerd, dan is ons gezang voor het publiek op de wal hoorbaar. Tot slot zingen alle deelnemende koren op de plek waar altijd het Prinsengrachtconcert te horen is, vierstemmig ‘Aan de Amsterdamse grachten’ onder aanvoering van burgemeester Schelto Patijn

Dit verhaal is niet volledig. Het gaat om de zaken die het lezen waard zijn. De zang zelf is niet ter sprake gekomen. Die moet je laten horen!

Rest me nog een kort pleidooi voor het behoud van het familieblad. In 1987 ben ik daarmee begonnen omdat er binnen de familie zoveel gebeurt en is gebeurd dat de moeite waard is om te vermelden. Wie neemt het estafettestokje over?

Theo van Theo en Na

Van een peetoom voor zijn petekind

Noordwijk . 19 Juni 2009

Lieve jarige zus Riet ,

Sedert 5 Mei dit jaar , loop ik morgens naar mijn brievenbus ,
haal daaruit de Telegraaf ,druk daarop een kus en zeg;

goedemorgen lieve zus !

En die heeft dan al van de ' zonsopkomst ' genoten ,
maar is soms ook al 'zeiknat' wanneer het heeft gegoten !

Maar jij hebt , voor de klok slaat acht ,
alweer je eerste klus ,van de dag , volbracht .

Maar als jij gaat stoppen met de Telegraaf bezorgen ,
dan hoor ik dat ,liever vandaag dan morgen.
Want anders gaat mijn Telegraafkus , naar een vreemde man of vrouw
en die was natuurlijk ,speciaal , bedoeld voor jou !

Je begint vandaag ook weer , een nieuw levensjaar
en daarvoor heb ik natuurlijk mijn wensje klaar.

Fietst , schaatst , skeelert ,kaart , wandeld , zwemt en vaar ,
in GOEDE GEZONDHEID door je 69ste jaar !!!

Jan .